

18.08x34.21	1/4	עמוד 44	כאן זרוע (אשדוד) - כותרת	22/08/2014	43945972-3
בית חולים ברזיל - 80829					

"המאבק בשטח קשה יותר כי מדובר בחיילים צעירים"

החוויות הקשות משדה הקרב בעזה, הפצוע שלא ניתן היה להציל, החייל שחייו ניצלו בדרך לבית החולים והטלפון שקיבל מאשתו לאחר נפילת טיל. **רס"ן ד"ר גיא**, מפקד פלוגת הרפואה הקדמית של הנח"ל, סגר השבוע 50 ימי מילואים ברציפות. **ראיון**

מאת דוד לוי

מלחמה זה מקבל פן שונה. אפילו הריח של הרם קשה הרבה יותר מאשר שר בחדר המיון. כל פעולה רפואית פשוטה ביותר הופכת להיות מורכבת, כמו להחדיר עירוי שבחדר מיון לוקח לי חמש שניות, אז בשטח היא לוקחת הרבה יותר מזה. גם בחדר מיון אתה יודע מה תקבל - כבר כשהאמבולנס בדרך לבית החולים אתה מקבל דיווח מה הפציעה ואתה נעדר לקראתה, אבל בשטח למעשה אתה לא יודע מה תקבל וכל פעם זאת הפתעה חדשה", אומר ד"ר גיא.

"אתה מכיר אותם עוד לפני הפציעה"

מה שמכביד יותר מבחינה נפשית זה ההיכרות המוקדמת שיש לד"ר גיא עם הפצועים. "באופן כללי אתה מכיר את המטופל ונוצרת ביניכם מערכת יחסים של רופא-מטופל, אבל בשטח אתה מכיר אותם עוד לפני הפציעה ויש חברויות וכשהוא הופך להיות מטופל זה קשה כי יש פה מעורבות רגשית וזה משהו שהוא כבד מאוד. אבל מה שממש כואב זה כשהחייל נהרג. לא יצא לי עדיין ללכת ולראות את משפחות החיילים ההרוגים, אבל יש לי כוונה ללכת ולעשות את זה כשאני אשתחרר. אני חושב שמגיע להם לדעת שהם לא סבלו או איך הילד שלהם נהרג, זה מחובתי ללכת ולספר להם. יש אנשים שהכרתי עוד לפני זה. יש בחור שבמילואים קודמים עבד איתנו ועזר לנו מאוד והיה לנו את מספר הטלפון שלו בזיכרון של הטלפון של אנשי הפלוגה, ואחרי שפירסמו את השם שלו וראינו את זה היה קשה מאוד לאנשי הפלוגה שלנו".

היו חיילים שביקשו למפור משהו למשפחה שלהם? "בדרך כלל זה לא מצב שיכולים לדבר, זה לא כמו בסרטים שהם אומרים את המילה האחרונה בנשימות האחרונות. בדרך כלל הם לא יכולים לדבר, הפציעות הן טראומטיות וקשות מאוד ומרבית האנשים נהרגים מהר מאוד. לכן הפצועים שנקראים ברי הצלה, אתה פועל מהר מאוד כדי להוציא אותם כי ברגע שאתה מצליח להעביר אותם לבית החולים הסיכוי שלהם להינצל גדול מאוד".

יום שני בערב, שעות ספורות לקראת תום הפסקת האש, רס"ן ד"ר גיא מאשקלון, מפקד פלוגת הרפואה הקדמית של חטיבת הנח"ל, היה בהמתנה לפקודת החזרה לשטח. ד"ר גיא (שם משפחתו אסור בפרסום בשל הוראות ביטחון שדה; ד"ל) ידע שאם הפסקת האש קורסת הוא חוזר מיד לשטח יחד עם פלוגת הרפואה בפיקודו. ויש לו סיבה טובה לחשוב שהוא אכן יחזור לשטח - זהו היום ה-48 לשירותו במילואים. בהמשך השבוע הוא סגר 50 ימי מילואים ברצף. בעת שגרה אפשר לפגוש את ד"ר גיא במחלקת אורתופדיה בבית החולים ברזילי, אבל בימים אלה הוא נמצא על מדים כבר לא מעט זמן. אף על פי שהוא ותיק מלחמות וכבר נושא בדרגת רס"ן, ד"ר גיא מעולם לא שירת במבצע ארוך כל כך ואינטנסיבי כמו "צוק איתן". למעשה, ד"ר גיא עלה על מדים עוד לפני "צוק איתן". כאשר החל מבצע "שובו אחים" בעקבות חטיפת שלושת הנערים הוא נקרא לגייס ושהה באזור חברון. עם סיום מבצע "שובו אחים" הוא נסע להתרעננות בבית ואז החלה ההסלמה בדרום. אז הוא גייס שוב יחד עם פלוגת הרפואה שעליה הוא מפקד.

לפי ד"ר גיא, דווקא תחילת המבצע היתה לא פשוטה עבורו ועבור הפלוגה. "הפצוע הראשון הגיע ללא דופק ולמעשה אי אפשר היה לה ציל אותו", מספר ד"ר גיא, "זאת היתה חוויה קשה מאוד, אני ראיית את המערכה מתחילה אחרת. אתה רוצה כל כך להיות שם ולעזור להם, שכולם יידעו שיש להם על מי לסמוך, אבל כשמגיע הפצוע הראשון והוא לא בר הצלה זה מתסכל מאוד. זה לא משהו שמת בבית החולים אלא מדובר בחיילים צעירים מאוד והם לא צריכים למות. כשנשלחנו למערכה ידענו שאנחנו צריכים לעשות כל מה שאנחנו יכולים כדי להיאבק על החיים של כל אחד. המאבק בשטח קשה יותר כי מדובר בחיילים צעירים וזה דבר שמלווה את החברים של אותם אנשים. לכן אתה מגסה לעשות את המקסימום ואפילו יותר מזה".

אבל הפערים בין טיפול בשטח בזמן לחימה לטיפול בחדר הסטריי לי בבית החולים עצומים. "בתור רופא זו עבודה שאתה רגיל לטפל בפציעות, לראות דם ולהריח ריחות אבל בכל זאת קשה באווירת

25.48x33.3	2/4	עמוד 45	כותרת - כאן דרום (אשדוד)	22/08/2014	43945974-5
בית חולים ברזיל - 80829					

ד"ר גיא. הגיע לאשקלון מרעננה
צילום דובר צה"ל

26.04x18.67	3/4	46 עמוד	כאן דרום (אשדוד) - כותרת	22/08/2014	43945982-4
בית חולים ברזיל - 80829					

לא יצא לי עדיין ללכת ולראות את המשפחות של החיילים ההרוגים, אבל יש לי כוונה ללכת ולעשות את זה כשאני אשתחרר. אני חושב שמגיע להם לדעת שהם לא סבלו או איך הילד שלהם נהרג, זה מחובתי ללכת ולספר להם"

לא הייתי עושה שום דבר אחרת. הייתי בוחר להיות רופא ובוחר באורתופדיה ועובר לאשקלון ועושה הכל כמו שעשיתי עד עכשיו. המצב באשקלון זה חלק מהחיים שלי"

עזה. "אני עדיין מחכה שיינתנו מענה לאיום הזה" צילום מוטי מילורד

נפל אצלם בבית. "אני שם עם כל הציוד עלי, יודע שעוד כמה דקות אני נכנס פנימה ואני בחוסר ודאות ולא יודע אם להיכנס או לצאת כי הילדים ואשתי נמצאים בממ"ד ולא יכולים לצאת כי הם חוששים שמהשוה יתמוטט עליהם. החלטתי שאני נוסע הביתה. לקחנו את אחד הרכבים, נסענו לשם וכשכבר היינו בשכונה אשתי צילצלה ואמרה שהם פתחו את הדלת ויצאו החוצה והתברר שזה נפל בבית ממול אצל ר"ר סוויסה, וכל רכבי החירום חנו ליד הבית שלנו."

העבודה שלך דורשת ריכוז מרבי. איך אתה מצליח להתרכז בשאתה יודע שבבית שלך המשפחה נמצאת תחת אזהרות? "אני יודע שאני נמצא שם כדי שהדבר הזה ייפסק, כדי לתת ביטחון לילדים שלי, כדי שיחיו במקום בטוח יותר. בשביל זה אני עושה את זה. אין לנו ברירה. זאת קלישאה אבל אין לנו ארץ אחרת. אתה מרגיש שאתה צריך להיות כשיא הריכוז כשאתה חושב מה יכול לבוא ואיפה יצטרכו אותך ומה תצטרך לעשות ואתה מנסה להיות מרוכז רק בזה". הפעילות שלו בשטח מספקת המון רגעים מיוחדים, אבל את הרגע המיוחד של מלחמה הזאת הוא לוקח דווקא מהבית: "הרגע שאני חווה

לד"ר גיא חשוב להרגיש כי הוא רק מפקד פלוגת הרפואה וכי לחיילים שלו מגיע לא פחות כבוד: "אני גאה מאוד בכל חייל וחייל של הנח"ל ובכל חייל של פלוגת הרפואה של הנח"ל. הם הסבו לי גאווה שאי אפשר להסביר אותה במילים, בכל החילוץ תחת אש ובהתנהגות שלהם תחת אש. כל אחד מהם ער אחרון החיילים. זה אחד הדברים שהם לא שמעו אותי אומר."

איך היחס של החיילים אליך? "אנשים תופסים את הראש ואומרים לי 'אתה פעמיים בגיל ממני, אתה בגיל שאבא שלי', או שאומרים לי 'כששירתת בסדיר אני עדיין לא נולדתי'. יש המון הערצה והמון אהדה מצד החיילים ומצד שני המון צפי שתעזור להם כשהם יצטרכו. זאת פונקציה שאתה ממלא גם בתור רופא שמטפל בהם וגם בתור מישהו שנלחם לצדם."

"זאת קלישאה אבל אין לנו ארץ אחרת"

הוא בן 41, מתגורר באשקלון יחד עם אשתו וארבעת ילדיו שהי גדול בהם בן שמונה והקטנים הם תאומים בני שנתיים וחצי. באחד מימי המלחמה הוא היה בריוק לפני הכניסה תורה לרצועת עזה, אלא שאז נשמעה אזהרה באשקלון ואשתו הודיעה לו כי הם בממ"ד והטיל

הוא מספר על חייל שנפגע בפניו מטיל נ"ט, באותו הזמן הוא אייש את תחנת האמבולנס באזור מחסום ארוז. בזכות תושייתו של ד"ר גיא ניצלו חייו של החייל. "הוא הגיע עם קרעים בכל הלסת התחתונה וידעתי שצריך להביא אותו כמה שיותר מהר לבית החולים כדי לתת מענה לדרכי הנשימה והאוויר שלו. כל הדרך החזקתי לו את אוזר הסנטר כדי שלא ייחסמו לו דרכי הנשימה ונסענו איתו כמה שיותר מהר לבית החולים". תוך כדי הנסיעה, בזמן שהוא מחזיק את הלסת של החייל, הוא ריווח לבית החולים כי יש צורך בהחזרת צי"נור הנשמה דרך האף של החייל. בעקבות כך שהוא לא ביצע הנשמה מלאכותית והפעיל את שיקול הדעת והירע הרב שלו בתחום, הוא הציל את חייו של החייל. הנשמה במקרה כזה, דרך הפה, היתה עלו" לה לפגוע בחייל.

בבית החולים ברזילי בוצע לחייל שחזור של הלסת התחתונה ונ"ר תרו לו רק שתי צלקות באזור הסנטר. "הוא נראה מדהים", מספר ד"ר גיא, "פגשתי אותו בבית החולים ברזילי. הוא מאוד העריך ואמר המון תודה, גם המשפחה הודתה לנו מאוד אבל החיוך שלו היה שווה הכל".

24.08x18.62	4/4	עמוד 48	כאן דרום (אשדוד) - כותרת	22/08/2014	43946003-9
בית חולים ברזילי - 80829					

בית החולים ברזילי
"החיוך של החייל היה שווה הכל"
צילום אילן אסייג

התמחות. הוא שמע שמחפשים רופא בתחום שלו בבית החולים ברזילי והגיע לפה פחות או יותר כאשר הגיע גם הגראד הראשון לעיר.

אתה מתחרט על הבחירה לבוא לגור באשקלון?

"לא. אפילו לא לשנייה. לא הייתי עושה שום דבר אחרת. הייתי בוחר להיות רופא ובוחר באורתופדיה ועובר לאשקלון ועושה הכל כמו שעשיתי עד עכשיו. המצב באשקלון זה חלק מהחיים שלי, חלק מהחיים של כולנו".

הוא אומר זאת בעיקר כי לאשקלון הוא הגיע רווק, כאן הוא הכיר את אשתו, כאן הוא בנה את ביתו וכאן נולדו לו ארבעת ילדיו שהוא לא ראה כמעט בחורשיים האחרונים, ושאותם גידלה אשתו לברה במהלך כל המלחמה. "כל הקרדיט מגיע לה, הייתם צריכים לראיין אותה ולא אותי. היא הגיבור האמיתי בסיפור הזה", הוא אומר.

מה אתה מתכנן ליום שאחרי?

"אני מתכנן לחזור לקורס הסקיפרים ליאכטה שניסיתי להתחיל לפני שהתחילו המילואים. אשתי קנתה לי מתנה ליום ההולדת, ואיך שהתחלתי את המסע הראשון התחילה המלחמה, ולא הצלחתי עדיין לעשות את זה. זה אחד הדברים שאני רוצה לחזור אליהם כי אני רוצה להמשיך את שגרת היומיום". *

הביתה והילד שלי בן השנתיים וחצי מחבק אותי ושואל אותי אם אני הולך לצבא ואני מבין שהדברים היו יכולים להיות אחרת, שאולי לא הייתי רואה אותו יותר. זה מרגש אותי ברמות עצומות. המחשבה על זה שאולי לא אחזור הביתה היא מחשבה שחולפת לי בראש. אחד החיילים אמר לי משהו יפה מאוד - 'מותר לפחה, אסור לתת לזה להשתלט עליך', וזאת מחשבה שאימצתי לאורך כל המלחמה", אומר ד"ר גיא.

"אני לא מתחרט אפילו לשנייה"

כתושב אשקלון המאויים על ידי רקטות ההמאס, באמצע השבוע הוא היה ברגשות מעורבים ואפילו עם מעט אכזבה. "אני עדיין מחכה שיינתנו מענה לאיום הזה. זו תחושה לא נעימה להרגיש סוג ב'. זאת לא הפעם הראשונה שהטילים בדרום אבל רק כשזה מגיע למרכז אז מדיינת תל אביב מתעוררת. זה מאכזב ומתסכל. גם הפעם קיוויתי שיהיה לזה סוף והתאכזבתי. עכשיו אנחנו מדברים ותוך כדי שיחה אני משייב את הילדים במקלט כי אני לא יודע מה יהיה".

ד"ר גיא לא נולד ולא גדל באשקלון, אלא ברעננה. לאשקלון הוא הגיע בשנת 2007 לאחר שסיים את לימודי הרפואה שלו וחישפ

”
כשזה באווירת מלחמה זה מקבל פן שונה. אפילו הריח של הדם קשה הרבה יותר מאשר בחדר המיון. כל פעולה רפואית כשאתה בחדר הופכת להיות מורכבת, כמו להחדיר עירוי שבחדר מיון לוקח לי חמש שניות, אז בשטח היא לוקחת הרבה יותר מזה”

”
אתה רוצה מאוד להיות שם ולעזור להם, שכולם יידעו שיש להם על מי לסמוך, אבל כשמגיע הפצוע הראשון והוא לא בר הצלה זה מתסכל מאוד. זה לא מישוה שמת בבית החולים, אלא מדובר בחיילים צעירים מאוד והם לא צריכים למות”